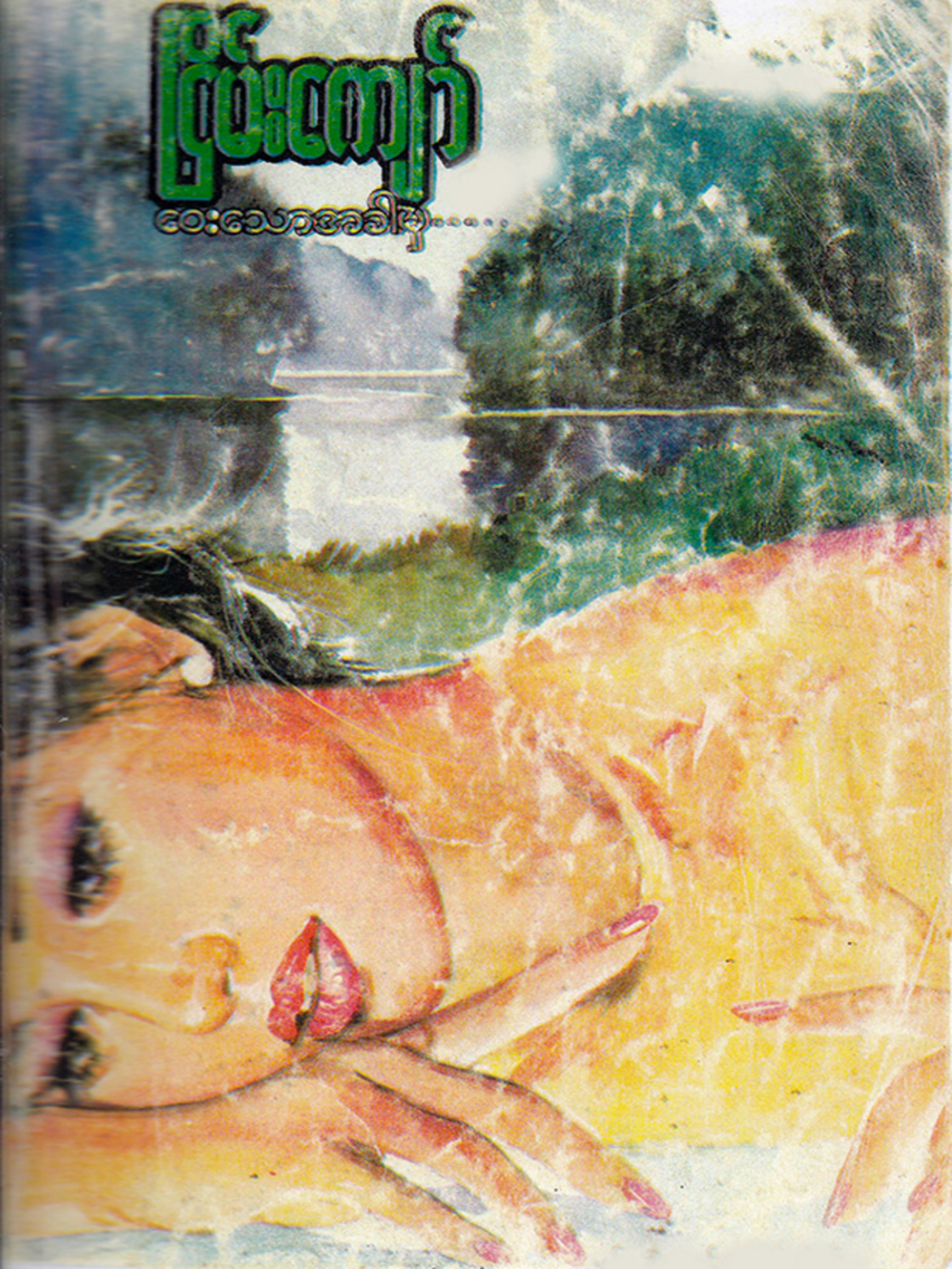


မြို့မကျော်

ဝေးလောအခါမှ.....



(၁)

ရထားဥဩသံရှည်သည် အရှေ့ဘက်လယ်ကွင်းများ နှင့် ဝေးလံသော တောင်တန်းတွေထဲမှ ပဲ့တင်သံ ပြန်လာသည်။ ။ အမေသည် ကျော်မွန်ကို သား.. သွားမယ်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး မေဖြူကို လှမ်းပြုံးသည်။ ။ ရထားဘီးသည် စတင်ရွေ့သည်။ ။

"သမီး... သွားမယ်နော်"

ဒေါ်ခင်မြလွင်သည် သားနှင့်စေ့စပ်လိုက်သော ချွေးမလောင်းကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ။ မေဖြူသည် ပြုံး၍ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။ ။ ဟုတ်ကဲ့.. အမေဟု လှမ်းပြောသည်။ ။ အမေ့ကို ဘူတာသို့လိုက်ပို့ကြသော အမှုဆောင်အင်ဂျင်နီယာ ဦးမောင်မောင်တင်နှင့်ဇနီး ဒေါ်စန်းတင့်တို့က လက်ပြကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။ မေဖြူ၏ အဒေါ် ဒေါ်တင်ဆင့်သည် ဒေါ်ခင်မြလွင်ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။ ရထားသည် အရှိန်ရစပြုလာ၏။ ။ အမေထိုင်ရာတွဲသည် ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းကို လွန်သွားပေပြီ။ အမေသည် ပြတင်းဘောင်တွင် လက်ထောက်ကာ ကိုင်း၍ ကြည့်နေရာမှ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

"ချွေးမလောင်းကို အဒေါ် အောက်မေ့သွားမှာ သေချာတယ်"

ဒေါ်စန်းတင့်က ကျော်မွန်ကိုပြောပြီး မေဖြူထံသို့ မျက်လုံးတကြည့်ရွှေ့လိုက်၏။ မေဖြူသည် ဖြူနုသောပါးနှစ်ဖက် နီလာသည် အထိ ရှက်

သွေးဝေသွားဟန်တူ၏။ ကျော်မွန်ကို အရှက်မျက်လုံးဖြင့် တဝေဝေကြည့်၏။

"ငါတို့ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ မင်းအိမ်ထောင်ဖက် ဇနီးလောင်းကို အဒေါ်က သိပ်ချစ်သွားတာ မင်းအမြင်ပဲ ကျော်မွန်.."

ကျော်မွန် ပြုံး၏။ သိပ်တော်တဲ့ ဖူးစာရေးနတ်မောင်နှံပါပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မမတင့်ဟု ကျော်မွန် နောက်သည် ။ ရယ်သံတွေ ထွက်လာ၏။ ကျော်မွန် ခြေစရွှေ၏။ ဘူတာစင်္ကြံတွင် လက်ပို့သူတွေ မရှိကြတော့။ မြင်းလှည်း သုံးလေးစီး၏ ခြုံသံ၊ တကူနှင့်ကျာပွတ်ရိုး ထိခတ်သံတွေ ကြားရ၏။ စက်ဘီးထားရာနေရာတွင် စက်ဘီးထုတ်သူ၊ သော့ဖွင့်သူတွေ၏ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

ဘူတာတွင်းသို့ ဝင်ကြသည် ။ လက်မှတ်ရောင်းရှေ့မှ အဖြတ်တွင် မေဖြူ.. မမတင့်တို့ အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားရမယ်နော်ဟု ဒေါ်စန်းတင့်ပြောသည် ။ မေဖြူ မဖြေမီ၊ ဒေါ်တင်ဆင့်ပါ တစ်ပါတည်း လိုက်စားနော်ဟု ဒေါ်စန်းတင့် ပြောသည် ။

"ဆေးလိပ်ခုံက ခဏခေါ်ထားတာရှိလို့ မလိုက်တော့ပါဘူး အင်ဂျင်နီယာကတော်ရယ်"

စားပြီးမှ သွားပေါ့ဟု ကျော်မွန်ပြောသည် ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ကျော်မွန်ရယ်.. ခုံကို မသွားရင် မကောင်းဘူး။ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ရလို့ ခေါ်ဟယ်ပြုဟယ် လုပ်တဲ့ အခါ မခိုးမခန့် လုပ်တယ်ထင်မှာ စိုးရတယ်။ နောက်မှ စားတာပေါ့။ ပြန်ဖို့ တစ်လနှစ်လ လိုဦးမှာ ပဲ။ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်ဟု ပြောနေကျလေအေးဖြင့် ပြောလေသည် ။

မာဒေါ်ဂျစ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးမောင်မောင်တင်က

"တင့်ရေ.. အိမ်ထဲမဝင်ခင် ကြိုးတားရအောင်နော်"

ဟုတ်တယ်ဟု ဒေါ်စန်းတင့်က ရယ်သံဖြင့် ပြော လိုက်လေသည်။ ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသွားပါကလား၊ ချစ်သူရယ်လို့ မဖြစ်ခဲ့ရဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် အမျိုးသမီး ငါ့မှာ ရှိသွားပြီ ပဲဟု ကျော်မွန် တွေးသည်။ ။ အစ်ကိုမောင်မောင်တင်တို့ မမတင့်တို့ ရဲ့ အစီအစဉ်ပဲလေ၊ အမေလဲ သဘောတူခဲ့တာပဲ။ ညီမ သန္တာလဲ သဘော ကျတာပဲ၊ မှားစရာတော့ မရှိပါဘူး။ မေဖြူကို ငါလဲ မသိတာမှ မဟုတ် ဘဲ။ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် သိကျွမ်းခဲ့ပြီပဲ။

မေဖြူက ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဣန္ဒြေရှိတာ စည်းကမ်းရှိတာ လုံ့လဝီရိယရှိတာလဲ ငါ့အမြင်ပဲ။ ငေးရအောင် ချောပေ့လှပေ့ မဟုတ်ပေ မယ်လို့ မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါပဲ။ အမေက သူ့ကို ကွမ်းတကမ်းအလှ၊ အကြည့်ခံတဲ့ အလှလို့ ချီးကျူးခဲ့သည်။ ။

နွမ်းပါးရှာလို့ ၊ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေဝတ် အလှပြင်ပြီးရ င် မေဖြူကို မင်း မမှတ်မိနိုင်ပါဘူးလို့ မမတင့် ပြောဖူးတယ်။ လှတာ မ လှတာ ထားပါတော့လေ။ သူနဲ့ ငါ ဖူးစာသင့်လို့ ဒီခရီးအထိ ရောက်ခဲ့ရ တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဟု ကျော်မွန် တွေးနေသည်။ ။

"ခင်ဗျား ကံကောင်းပါတယ်"

တစ်ဖက်ခန်းတွင် နေသူ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ကိုမြသန်းက ဆေးပေါ့လိပ်မီးညှိပြီး မှတ်ချက်ချသည်။ ။

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ"

ကျော်မွန်သည် တွေးရာမှ ရပ်ကာ ပြန်ပြော၏။

"တကယ်ပြောတာပါ ကိုကျော်မွန်"

"အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မတွေးဖူးခဲ့ဘူး ကိုမြသန်း... ဆယ်တန်း လောက်တုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စာပေးဖူးတယ်။ ပြန်စာရတယ်။ ချစ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး.. တခြားတစ်ယောက်နဲ့ သူကြိုက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်စာပေးတယ် ။ အဲဒီကတည်းက စိတ်ကုန်သွားတာ"

"ခင်ဗျား ခံစားခဲ့ရလား"

"စကား ဗလောင်းဗလဲပြောလို့ ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူများ တွေလို မအိပ်နိုင်မစားနိုင် ကျောင်းစာမကြည့်နိုင်တော့ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ငါ့ကို လှည့်စားလေခြင်းပေါ့ ကိုမြသန်းရာ"

ကိုမြသန်းသည် အံ့သြပြီး ပြုံးသည် ။

"မေဖြူကို ခင်ဗျားရဲ့ မသိစိတ်ကတော့ ချစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ သိစိတ်ကတော့ ချစ်လား မချစ်ဘူးလား မစဉ်းစားချင်ဘူး။ သင့်တယ်လို့ လူကြီးတွေစီမံရာ နာခံလိုက်တာက သိစိတ်သဘောပေါ့"

"မပြောတတ်ဘူး"

ကျော်မွန်သည် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာဘောင်တွင် တံတောင်တင်ပြီး ဖြေလိုက်သည် ။ ကိုမြသန်းသည် ခပ်ထူထူနှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားသည် ။ ဆေးပေါ့လိပ်ပြာကို ခွက်နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိပြီးခြွေကာ

"မေဖြူက ခင်ဗျားနဲ့ သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ဝီသမှာ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ပြီးသားပဲ ကိုကျော်မွန်"

"သူ့ကို ကျွန်တော် ကရုဏာသက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ ကျွန်တော့် ကို အားကိုးအားထား ပြုတာလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

"မိန်းကလေးတွေက အချစ်ကို ဖွင့်ဟကြေညာတတ်တဲ့ ဓလေ့ မရှိဘူးလေ ကိုကျော်မွန်"

"ဒါပေါ့လေ..."

"ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ထောင်ရေးကို လက်ခံလေ့မရှိဘူး။ အမိန့်အရ ဩဇာအရ စီမံတာက လွဲရင်ပေါ့ဗျာ"

"ခင်ဗျား.. အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း တယ်ပြီး ကျွမ်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ . ဘာဖြစ်လို့ အခုထိ မစွဲသေးဘဲဖြစ်နေရတာလဲ"

ကိုမြသန်းသည် အသံဩကြီးနှင့် ရယ်လေသည် ။ နဖူးစာ ရွာမလည် တတ်သေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ခင်ဗျားက မခြိမ်းဘဲနဲ့ ရွာတဲ့ မိုးလေဟု ပြန် နောက်သည် ။

စေ့စပ်သောနေ့က ရောင်စုံဓာတ်ပုံတွေကို အယ်လ်ဘမ်စာအုပ်ထဲတွင် ထည့်ပြီး ဒေါ်စန်းတင့်က လက်ဆောင်ပေးသည် ။ မေဖြူသည် ကျေးဇူးပါပဲ မမတင့်ဟု ပြောကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယူသည် ။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်သည် ။ ကျော်မွန်သည် ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လာရင်း မေဖြူကို လှမ်းကြည့်သည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အိမ်ရှေ့ပြတင်းလိုက်ကာကို ဘေးနှစ်ဖက်သို့ဆွဲ၍ သိမ်း၏။ အပြင်မှ အလင်းရောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

"ထမင်းစားပြီးပြီလား"

ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ဒေါ်စန်းတင့်က ကျော်မွန်ကို မေးသည်။ ကျော်မွန်သည် စီးကရက်တို့ကို ပြာခံခွက်ထဲတွင် ဖိကာ မီးသတ်ရင်း

"မစားသေးဘူး မမတင့်.. စောသေးတယ်.. ဆယ့်တစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး"

"ရင်ပြည့်နေတယ်ဆိုပါတော့"

မေဖြူနှင့် စေ့စပ်သည် ကို ရည်ရွယ်၍ ဒေါ်စန်းတင့် နောက်သည်။ ကျော်မွန် ပြီးသည်။ မေဖြူသည် ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေရာမှ သူ့ထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုစဉ် မေဖြူသူငယ်ချင်း တင်တင်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဓာတ်ပုံတွေရပြီဆို.. ဟု မေးသည်။ ကျော်မွန်က ရပြီဟု ဖြေသည်။ တင်တင်သည် ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်သို့ဖယ်ချပြီး မေဖြူဘေးတွင် ထိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကိုကြည့်ကာ

"ရှေ့ဆုံးပုံက ပြန်စဟာ"

မေဖြူသည် ပထမဆုံးပုံပါရာကို ပြန်လှန်သည်။ ကျော်မွန်က မေဖြူနှင့် တင်တင်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဆာရင် စားနော် ကျော်မွန်.. ဆတ်သားကျက်တိုက်ဆီပြန်။ နည်းနည်းတော့ စပ်စပ်ချက်ထားတယ်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းလဲ ရှိတယ်။ တို့ စရာကတော့ အိုးထဲမှာ တညင်းသီးဆားရေစိမ်။ စားချင်တဲ့ အခါ သွားသာခူးခပ်.. အင်း.. ဘယ်လာခူးခပ်စားရမှာ လဲ။ မေဖြူက ခူးခပ်ကျွေးလိမ့်မယ်။ မေဖြူကိုပြော"

မေဖြူသည် ဒေါ်စန်းတင့်ထံသို့လှည့်ကြည့်ကာ ရှက်ပြီး ပြီးသည်။ ထို့နောက် ကျော်မွန်ဆီသို့ကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြီးသည်။ တင်တင်က

ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ဒေါ်စန်းတင့်ကို

"မမတင့်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ ကိုကျော်မွန်မှာ ခူးခပ်ကျွေးမွေးမယ့် သူ ရှိနေပြီပဲ"

ဒေါ်စန်းတင့် ရယ်လေသည် ။

"လူပျိုကြီး စွံသွားပြီကိုး"

တင်တင်က တရင်းတနှီး နောက်သည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်သည် ဆက်လု လုမျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်ပင့်ကာ

"မမတင့် မောင်က လူပျို မကြီးသေးပါဘူးကွယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လူပျိုလေးမဟုတ်ပေမယ့် လူပျိုလတ်လို့ တော့ ခေါ်ချင်ခေါ်လို့ ရပြီပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

ဒေါ်စန်းတင့်၏ စကားကြောင့် ရယ်ကြသည် ။ တင်တင်က ဒေါ်စန်းတင့်ကို ပြန်ပြီးကာ

"မေဖြူက အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့လဲ အပျိုလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးနော်"

ဒေါ်စန်းတင့်သည် နှုတ်ခမ်းပါးကိုစေ့ထားပြီး ပြုံးသည် ။ ထို့နောက်

"ဒါပေါ့ အပျိုကြီးမဟုတ်သေးတဲ့ အပျိုလတ်စာရင်းဝင်ကာစနဲ့ လူပျိုကြီးမဟုတ်သေးတဲ့ လူပျိုလတ်တို့ ရဲ့ နဖူးစာ"

ကျော်မွန် ရယ်လေသည် ။ မမတင့်၏ စကားထဲက နဖူးစာဆိုသောစကားလုံးသည် နားထဲတွင် အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်သွားသည် ။ ချစ်သူ၊ အကြင်လင်မယားတို့ ၏ အကြောင်းဆုံကြခြင်းကို ဖူးစာဆိုသည် ဟု ဆိုရိုးပြုကြသည် ။ တစ်ယောက်၏ နဖူးနှင့် တစ်ယောက်နဖူးတို့ တွင် မည်

သူနှင့်မည်သူ ချစ်သူဖြစ်စေ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်စေဟု ဖူးစာရေးနတ်က ရေးပေးသည် ဟု ဒဏ္ဍာရီ၌ လာရှိသည် ။

ရှေးဘဝများက ပေါင်းဆုံရပါရစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖူးစာရေးနတ်က နဖူးတွင် စာရေးပေးသည် ။ ထိုစာကြောင့် အကြောင်းဆက်ကြ ပေါင်းဖက်ကြသည် ကို ဖူးစာဆုံသည် ဟု စကားပြုကာ ပြောကြရေးကြသည် ။ ကျော်မွန် မယုံချင်။ သို့သော် ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးမြို့မှ လာသော မိမိနှင့် အညာစပ် မြေလက်စပ်မှ မေဖြူနှင့် စေ့စပ်ဖြစ်ခဲ့သည် အထိ အကြောင်းဆုံပုံကိုကား တွေးကြည့်မိမှ အံ့သြချင်သည် ။

ချစ်သူဘဝကို မရောက်ခဲ့ကြလျက် စေ့စပ်ဖြစ်ခဲ့သောဘဝကို အမှတ်မထင် ရောက်သွားကြသည် ။

"ကလေးမလေးက အနေအထိုင် သိုသိပ်တယ် သားရဲ့ ၊ လိမ္မာရေးခြားလဲ ရှိတယ်။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသွက်လက်တယ်။ ပညာလဲ ကြိုးစားတယ်။ နှစ်ကြိမ်နဲ့ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနဲ့ အောင်တာ ကြည့်ပါလား။ ကျူရှင်တောင် မတက်နိုင်ရှာဘူး။ နွမ်းပါးတာလေး တစ်ခုပါပဲ။ မိန်းကလေးရဲ့ ဥစ္စာဆိုတာ ရူပါတဲ့ ။ သူ မိန်းမချောလေးပဲ"

တတိယကြိမ်မြောက် ရောက် လာပြီး ချွေးမလောင်းကို အကဲခတ်စဉ်က အမေ ပြောသွားဖူးလေသည် ။

"အမေပြောတာ ဟုတ်တယ် အစ်ကို.. မမဖြူက ခင်စရာကောင်းတယ်။ သန္တာနဲ့ ညီအစ်မရင်းလို နေနိုင်မယ့်သူပဲ"

ကျော်မွန်ညီမ သန္တာသည် မေဖြူကို ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက်တွင် မှတ်ချက်ချသည် ။ ပထမဦးဆုံးတွေ့ဆုံကြစဉ်က မေဖြူ၏ အဒေါ် ဒေါ်တင်ဆင့်၊ မေဖြူ၏ သူငယ်ချင်း တင်တင်၊ အမူဆောင်အင်ဂျင်နီယာ ဦးမောင်မောင်တင်နှင့် ဒေါ်စန်းတင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ အမေ၊ ညီမ

၊ သူနှင့်မေဖြူတို့ စုပေါင်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုဓာတ်ပုံကို သန္တာက နှစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်သူ စိုးအောင်ကို ပေးပြခဲ့သည်။ ။ စိုးအောင်က သူ့ထံသို့ စာတိုတစ်စောင် ရေးသည်။ ။

ကျွန်တော့် မရီးလောင်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ထင်ရတယ်၊ အစ်ကိုက မြို့ရွာတစ်ခွင် လှည့်လည်ပြီး အချောအလှတကာ ရွေးချယ်ခဲ့တာ ကိုး။ အင်မတန်တော်တာကို ဒေါ်ဒေါ်ခင်မြလွင်တို့ သန္တာတို့ ပြောပြလို့ ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရပြီးပါပြီဗျာ။ အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ကိုတင်မြကို အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တော် အမေရေဆောင်ကိုသွားပြီး ပြောပြလိုက်တယ်။ ကိုတင်မြ သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ ဝမ်းသာစကားလဲ မင်းကပဲ တစ်ဆင့်ပြောပေးပါကွာတဲ့ ဟု စိုးအောင်က သန္တာမှ တစ်ဆင့် စာကြိုပါးသည်။ ။

ကျော်မွန် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားရသည်။ ။ ဘဝ၏ အကွေ့အပြောင်းတစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ။ အိမ်ထောင်ရေးခရီး၏ အစသို့ မေဖြူနှင့်အတူ ရောက်နေသည်။ ။ မေဖြူသည် အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို သူနှင့်အတူလျှောက်ရန် မမတင့်တို့ ကို သဘောတူစကား ဆိုခဲ့သည်။ ။

သူမိသားစုနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံရသောနေ့က မေဖြူနှင့် အမေကို မမတင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ သမီး ဘာနေသမီးလဲဟု အမေက မေးသည်။ ။ ကြာသပတေးသမီးပါ အမေဟု မေဖြူဖြေသည်။ ။

မေဖြူသည် အမေကို တွေ့တွေ့ချင်း အမေဟု ခေါ်သည်။ ။ နာရီဝက်တစ်နာရီသာသာ စကားပြောအပြီးတွင် အမေက မေဖြူ၏ မိသားစုအခြေအနေကို မေးသည်။ ။ မေဖြူ ပြောပြသည်။ ။ မေဖြူ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် မိခင်ဆုံးသည်။ ။

မေဖြူ ရှစ်တန်းတက်သည့်နှစ်တွင် ဖခင် ကွယ်လွန်သည်။ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ဆင့်က မေဖြူတို့ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ နေထိုင်ပေးသည်။ ဒေါ်တင်ဆင့်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအုန်းမြစ်တို့ က အိမ်ငှားနေရသော စရိတ်သက်သာသွားသောကြောင့် မေဖြူကို ကျောင်းထားပေးသည်။ မေဖြူသည် မနှစ်က ဆယ်တန်းကျခဲ့သည်။ ယခုနှစ်တွင် မှအောင်သည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ်သို့ မသွားနိုင်။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးဆယ်နှစ်မှ စ၍ ဒေါ်တင်ဆင့် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သော ဆေးလိပ်ခုံသည် နာမည်ကျလာသည်။ ပြိုင်ဖက်အခြားဆေးပေါ့လိပ်တွေက တက်လာသည်။ ဒေါ်တင်ဆင့်နှင့် အလုပ်သမ လေးငါးခြောက်ဦးကိုသာ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်က အလုပ်ပေးထားသည်။

အလုပ်သာ လုပ်ရသော်လည်း နေ့တွက်မကိုက်။ လိပ်ရေကို လျှော့ရသည်။ နိုင်လျှင်နိုင်သလို နေ့ရောညပါ လိပ်၍ မရတော့။ တစ်နေ့မှ လေးငါးခြောက်ကျပ် ရလာသည်။ ခုံပိုင်ရှင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းလိုဖြစ်နေသောကြောင့် အခြား ဆေးလိပ်ခုံတွေက ကြေးပေး၍ ခေါ်ကြသော်လည်း ဒေါ်တင်ဆင့် အသွားရခက်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးအခြေအနေ ယိမ်းယိုင်လာချိန်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအုန်းမြစ်က ခြေဗွေရေဗွေ နှောက်လာသည်။ မီးရထားလမ်းအလုပ်သည် ပင်ပန်းသည် ဟု ဆိုကာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးငါးနှစ်ကပင် အရက်သောက်ခဲ့သည်။

သောက်ကာစက အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံး။ ထို့နောက် တစ်လုံးတစ်ဝက်။ ထို့နောက် နှစ်ပန်းကန်မှ တစ်ဖန်ခွက်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးငါးနှစ်ကစ၍ အရက်တစ်ပုလင်းလျှင် နှစ်ရက်နှင့် ကုန်သည်။ ခြေတုန်လက်တုန်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်သည်။

အလုပ်ခွင်ထဲတွင် ဆက်ဆံရေးတွေ အဆင်မပြေဖြစ်လာသည်။ လ

မီးဗိုလ် လူသစ်ရောက်လာသောအခါ မကြာခဏ အရေးယူခံရသည် ။
တစ်နှစ်ကမူ ဆေးခွင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရသည် ။ တစ်ဝက်သာသာ
ရောင်းပြီးသောကြောင့် လေးငါးခြောက်ဆယ်မျှသာ ဝင်ငွေရှိတော့သည်
။

အလုပ်မရှိသောကြောင့် ဦးအုန်းမြစ်သည် သောက်ချိန်ပို၍ ရလာ၏။
လူမှုဆက်ဆံရေး မပြေမပြစ် ဖြစ်လာသည် ။ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် နေ့စဉ်လိုလို
စကားများ ရသည် ။ ထိုအခါ နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်း ဆဲရေးတိုင်းထွာသ
ည် အထိ ဆိုးရွားလာသည် ။

မေဖြူသည် လူငယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝင်မပြောသာ။ စာကောင်း
စွာ ကျက်၍ မရ။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေ၍ မရ။ အဒေါ်၏ ဝင်ငွေလျော့
လာသောအခါ အခြားဆေးလိပ်ခုံတွင် မေဖြူ ဝင်လုပ်သည် ။ တစ်နေ့
သုံးကျပ် သုံးကျပ်ခွဲ ရသည် ။ ကျောင်းစာအုပ်စရိတ်၊ လူငယ်ရေးရာ
ကျောင်းစရိတ်၊ စာမေးပွဲဝင်ကြေးအတွက် ခုမိသည် ။ ပညာတတ်ဖြစ်ချ
င်သောကြောင့် ကြိုးသာ ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ နားမချမ်းသာ မျက်စိမချမ်း
သာဟု မေဖြူက အမေ့ကို ပြောပြလေသည် ။

မေဖြူ၏ ပညာရေးရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားပုံကို အမေ အားရစကား
ဆိုသည် ။ မေဖြူ၏ ကွယ်ရာတွင် သန္တာကပါ မေဖြူ၏ ကြိုးစားပုံကို ချီး
ကျူးသည် ။ ထို့နောက်

"ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာ ပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ စေ့စပ်ပြီးရင် ချက်ချင်း လက်ထပ်ပါ
ရစေလို့ အစ်ကို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာ။ သနားပါတယ် အစ်ကိုရယ်..
မေဖြူဘဝက မှီရာမဲ့ တွယ်ရာမဲ့"

သန္တာ၏ စကားကြောင့် မေဖြူကို ကြင်နာသောအမြင်ဖြင့် ပို၍ မြင်
လာမိသည် ။ နွမ်းပါးချို့တဲ့ ခြင်းကို ဂုဏ်ပျက်ရာပျက်ကြောင်းလက္ခဏာ

ဟု ကျော်မွန် အထင်အမြင်အယူအဆ မရှိဖူးခဲ့။

"မင့်အဖေသာရှိရင်လဲ မေဖြူလို ချွေးမလောင်းကို သဘောကျမှာ ပဲ။ မေဖြူမှာ အမေရှိလာလို့ အမေခေါ်စရာရှိတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ မင်းတို့ အဖေသာရှိရင် အဖေခေါ်စရာပါရှိမှာ ။ ခမျာ ကြည့်ရတာ အမြဲ အားငယ် နေသလိုပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ မာန်တင်းပြီးသာ နေရတာပါ။ အင်း.. လောကကြီးထဲမှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီး မားမားနဲ့ နေသာနေရတယ်။ စိတ်မချမ်းသာ ကိုယ်မချမ်းသာဘဝနဲ့ တင်းတိမ်နေရတဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိမှာ ပါပဲ"

အမေသည် သံဝေဂနှင့် ကရုဏာစကားတွေကို ပြောသည် ။ အမေ၏ စကားတွင် ဘဝသံ ပါလာသည် ။ အိမ်ထောင်ရေးတံခါးဝကို ရှေးရှုနေရပြီဖြစ်သော မိမိဘဝကို ပြန်လည်တွေးမိသည် ။ ဘာများ ထူးခြားမှုတွေ အပြောင်းအလဲတွေ ဘဝဒုက္ခတွေ ကြုံခဲ့သလဲဟု စဉ်းစား သည် ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် မှ အဖေဆုံး သည် ။

အမေ့တွင် စီးပွားရေးအခက်အခဲမရှိခဲ့။ အမေ့မိဘလက်ထက်ကပင် ငွေကြေးအမွေအနှစ်တွေ ရခဲ့သည် ။ အမေသည် တစ်ဦးတည်းသောသ မီး။ အဖေသည် အသုံးအစွဲကျစ်လျစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးမပြေမလည်မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် အမေသည် တတိယနှစ်ကျောင်းသားနှင့် ခုနစ်တန်း ကျောင်းသူ သားသမီးနှစ်ယောက်၏ ပညာရေးကို မပူပန်ခဲ့ရ။

ကျော်မွန် မဟာသိပ္ပံ တက်ခွင့်ရသော်လည်း အလုပ်ခွင်ထဲသို့ ဝင်သည် ။ ကျွန်တော့်စရိတ်နဲ့ ညီမကို ကျောင်းထားပေးချင်လို့ ပါဟု သူအကြောင်းပြသည် ။ အလုပ်ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း နယ်သို့သွားကာ အမှုထမ်းရသည် ။ သုံးနှစ်နီးပါးရှိသောအချိန်တွင် ဦးမောင်မောင်တင်နှင့် ဒေါ်စ

နီးတင့်တို့ က စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။ ။ မမတင့်တို့ အိမ်သို့ ဝင်ထွက် သွားလာကာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသူ ဒေါ်တင်ဆင့်၏ တူမနှင့် အိမ်ထောင်ချ ပေးချင်သည် ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ ။

"မမတင့်ရဲ့ ဆယ်တန်းက တပည့်မို့လို့ လား"

ကျော်မွန် မေးသည်။ ။ ကိုယ့်တပည့်ဆိုတော့ အနီးကပ် လေ့လာထားပြီးသားမို့လို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်ဟု ဒေါ်စန်းတင့်က ရယ် မောကာ ပြောသည်။ ။ ဒေါ်စန်းတင့်သည် ခင်ပွန်းနှင့်အတူ အလုပ်စခန်း ချရာ မြို့သို့ပြောင်းလာသည့်နှစ်ကစ၍ လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းနှင့် စာ ပေးစာယူ အထောက်အကူပြုသင်တန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို စေတနာ့ဝန် ထမ်း သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ။

"အမေတို့ သဘောတူရင် ယူမယ်ဗျာ"

ပြီးစလွယ် ဖြေခဲ့သည်။ ။ မမတင့်က အမေတို့ ဆီသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး စကားစသည်။ ။ တစ်လအကြာတွင် အမေရောက်လာသည်။ ။ အမေနှင့်မမတို့ ဇနီးမောင်နှံ စကားပြောကြသည်။ ။ အမေနှင့်မေဖြူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်စန်းတင့်က ထမင်းစားဖိတ်သည်။ ။ ထိုထမင်းစားပွဲသို့ ကျော်မွန် မတက်ခဲ့။ နောက်နေ့တွင် မှ ဒေါ်စန်းတင့်က သူ့ကိုပြောပြသည်။ ။ မင်းမေမေက အမှတ်လေးဆယ်ပေးလိုက်ပြီ။ နောက် နှစ်ခေါက် လာပြီး လေ့လာလိမ့်မယ်ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ ။

"အမေက ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ငါ့သားအတွက် အမေတော်ရမယ့်ချွေးမကို အမေကိုယ်တိုင် ရှာမယ်နော်တဲ့။ ။ နောက်တယ်ထင်တာ။ ခုတော့ တကယ်ကို ရှာတာကိုး"

ဒေါ်စန်းတင့်ကို ရယ်ပြုံး၍ သူပြောသည်။ ။

အိပ်မက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။ ပြန်လည်စဉ်းစားသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသာ ပြီးခဲ့သည် ။ တခြားသူတွေလို ချစ်သူဖြစ်ရန် ကမ်းလှမ်းကြ၊ လွယ်လင့်တကူ ချစ်သူမဖြစ်ကြ၊ ချစ်သူဘဝကို အခက်အခဲတွေဖြင့်ရကြ၊ စေ့စပ်ရေးကို အဟန့်အတားတွေကြားမှ ကြိုးပမ်းကြ၊ မိဘမောင်ဖွား ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းချင်း စကားများ စွာ ပြောကြဆိုကြ၊ မပြေမလည်တွေ ဖြစ်ကြ၊ ညှိနှိုင်းကြ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ စိုးရိမ်သောကတွေဖြင့် တွေးတောတိုင်ပင်ကြ။ စေ့စပ်ရေးခရီးသည် ချောချောမောမော မရှိတတ်ကြ။ ယခုသော်မိမိမှာ မူ ပြဿနာအထစ်အငေါ့ဟူ၍ အသံပင်မသွဲ့။

"ခင်ဗျား ရင်ထဲမှာ ပျော်နေတယ်မဟုတ်လား ကိုကျော်မွန်"

ကိုမြသန်းက မေးသည် ။ ကိုမြသန်း၏ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ပေါ်တွင် ကျောဆန့်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ သူ စောင်းလိုက်သည် ။ ကိုမြသန်းသည် မျှစ်ခြောက်ကြော်ကို ခက်ရင်းဖြင့် ခပ်ကာ ဝါးသည် ။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူကို မှုတ်၍ သောက်ကာ သူ့အဖြေကို စောင့်နေသည် ။

"ပျော်တယ်လဲမဟုတ် မပျော်ဘူးလဲမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီးရယ်လို့ မခံစားရပါဘူး"

"မေဖြူမှာ အမျိုးသားတွေသဘောကျတဲ့ အလှအားလုံး ပြည့်စုံတယ်လေ"

"အဲဒီအတွက်လဲ ကျွန်တော် စိတ်မလှုပ်ရှားမိခဲ့ဘူး"

"ခင်ဗျား သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီပဲ ကိုကျော်မွန်.."

ကျော်မွန် ပြုံးသည်။ ။

"သူ့ကို ချစ်သူလိုချစ်တဲ့ စိတ် ကျွန်တော် မွေးကြည့်မရသေးတာတော့ အမှန်ပဲ"

"သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်လောင်း ဖြစ်နေပြီပဲ"

"လက်ထပ်ဖို့ က အများကြီး လိုပါသေးတယ်"

"သွားအတူ လာအတူ အနေနီးရင် ခင်ဗျား သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိလာမှာ ပါ"

"မပြောတတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုမြသန်း"

ကိုမြသန်းသည် နဖူးပေါ်တွင် ကျနေလေ့ရှိသော ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်သပ်တင်ရင်း

"ခင်ဗျားနဲ့ မေဖြူက ခင်မင်သိကျွမ်းနေတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလို မှန်တမ်းနေခဲ့ကြတာကိုး။ တရင်းတနှီး နေခဲ့ကြရင်တော့ ချစ်သူလိုစိတ်က တမင်ထားစရာလိုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်တော့လဲ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

ခုတင်ပေါ်မှ ထ၍ ထိုင်သည် ။ ခြေတွဲလဲချကာ

"အိမ်ထောင်ရေးဘောင်ဆိုတာ အတော်အနှောင်အတဲများ တဲ့ အရာပဲ"

"ဒါဆို ဘုန်းကြီးဝတ်လေ"

ကျော်မွန် ခေါင်းခါသည် ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ဒီလိုပါဟု အစချီပြီး

"ကျွန်တော်က အလုပ်ထဲမှာ ပျော်တယ်။ မဟာသိပ္ပံလဲ ဆက်တက်ချင်သည် ။ ကွန်ပျူတာ ဒီပလိုမာလဲ တက်ချင်သေးတယ်။ စိတ်ကူးတာက

ဒီနှစ်မဟာသိပ္ပံ သင်တန်းဖွင့်ချိန်မှာ ဌာနဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက် ရရင်ပေါ့ဗျာ.. ဆက်တက်မယ်၊ ပညာတော်သင်တွေလဲ ပြန်ဖွင့်ပေးနေလို့ လျှောက်ချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကျမနေချင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ကိစ္စဆိုတာ မိန်းမတာဝန် ကလေးသားမြေးတာဝန်နဲ့ ။ စာကျက်ရမယ့် တွက်ချက်ရမယ့်အချိန်မှာ ကြက်သွန်ကူနွာ၊ ကလေးပုခက်လွှဲပေးနေရရင် ပညာရေးခရီးမတွင် ဘူး"

ကိုမြသန်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုမှုတ်၍ သောက်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည် ။ သူ့စကားအဆုံးတွင်

"ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တာပဲ"

"ကျွန်တော့်ကိုသာ ခင်ဗျားပြောနေတာ.. ကိုယ့်တိုင်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်နေနေတာလဲ ပြောပါဦး"

ကိုမြသန်း ပြုံးသည် ။ ကွမ်းရောင်ထနေသော သွားတက်လေးတွေ ပေါ်လာသည် ။

"အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတော့ လန့်နေတယ်။ ခဲမှန်ဖူးတာကိုး။
"ခင်ဗျားအမျိုးသမီးက မြန်မာ့အသံမှာ ဆိုနေရာက ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ပါဆိုပြီဆိုရင် သူ့ကိုမြင်တိုင်း ခင်ဗျား ခံစားရမှာ ပဲနော်"

သူ့အမေးကို မဖြေ။ ပြုံး၍ သာ နေလေသည် ။ ခဏကြာမှ

"ခင်ဗျားကော တစ်နှစ်လောက်ပဲ အပြန်အလှန် စာရေးကြ၊ တော်ကြာတော့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မခံစားရဘူးလား"

ကျော်မွန် ရယ်လေသည် ။ ရယ်ပြီးတော့မှ

"ရှက်တာရယ်၊ ဒေါသရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ စာပေးခဲ့မိတာတောင်

မှားလေခြင်းပေါ့ဗျာ"

ကိုမြသန်းက တဟားဟားရယ်သည် ။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီမိန်းက
လေးရဲ့ ဗလောင်းဗလဲ အသည်းနှလုံးကြောင့် မြေလျှိုးမိုးပျံသွားတယ်ဆို
ပါတော့ဟု ပြက်တက်တက် ပြောသည် ။ သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ ဖြစ်
နိုင်တယ်ဗျာဟု ပြန်ပြော လိုက်လေသည် ။

(၂)

ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်အိမ်မ၊ မီးဖိုဆောင်၊ ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာ တစ်ဆက်တည်း လုံးချင်းအိမ်လေးတွေ။ ငါးအိမ် စီတန်းထားသည်။ နှစ်တန်း။ အနောက်ဘက်တွင် အလုပ်သမားတန်းလျားနှစ်ခုကို ပေနှစ်ရာကျော်ခြားကာ တောင်မြောက် မျဉ်းပြိုင်ဆောက်ထားသည်။ အရာရှိတွေအတွက် လုံးချင်းအိမ်တွေ ပေးထားသည်။ လုံးချင်းအိမ်ရှေ့ ငါးလုံးတန်း၏ ရှေ့တွင် အားကစားကွင်းနှင့် အလံတိုင်။

အားကစားကွင်း၏ အရှေ့တွင် ရုံး။ တောင်ဘက်ရှိ သံဆူးကြိုးဝင်းကြီးထဲတွင် သွပ်မိုးရုံတွေ။ စက်မှုကိရိယာတွေ၊ ထွန်စက် အကြီးအသေးတွေ။ ဆူးကြိုးဝင်း၏ အတွင်းဘက် မျက်နှာစာ လက်ယာ ဘက်ထောင့်တွင် မိုးနည်းရပ်ဝန်း သီးနှံသုတေသနရုံး။ ရုံး၏ နောက်တွင် စက်ပြင်ဌာနစိတ်။ စခန်း၏ အရှေ့ဘက် လေးငါးရှစ်မိုင်ဝေးရာ အရှေ့ဘက်တွင် ကုန်းမြေမြင့်၏ တောင်စွယ် တောင်ကြောတွေ။

မိုးသည် အောက်အရပ်ထက် အမြဲနောက်ကျသည်။ ဝါဆိုလပြည့်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်လောက်နေမှ မုတ်သုံမိုးရွာသည်။ နယုန်လတွင်းကမူ ရွာလှလျှင် တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်၊ တစ်ခဏ။ လျှပ်ပြေးမိုး။ သို့သော် မိုးရေ တစ်စက်သည် သစ်ပင်တွေအတွက် အရာရောက်သည်။

တစ်နေ့လုံးတွင် ရွက်သစ်လဲခဲ့သော အပင်တွေမှာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း

စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည် ။ မြေပြန့်သစ်ပင်တွေ တောင်ခြေသစ်ပင်
တွေအားလုံး အစိမ်းရောင်ရင့်စွာ တောက်လာသည် ။ တောင်ခါးပန်းနှင့်
တောင်ပေါ်သစ်ပင်တွေ၏ အဆင်းသည် မွဲစိမ်း မစိမ်းတော့။

ကောင်းကင်ရေတစ်ကျိုက် သောက်သုံးလိုက်ရ၍ ဖြစ်မည်။
တောင်ခိုးနှင့်မြူသည် နံနက်ဆည်းဆာနှင့် ညနေဆည်းဆာတွင် ပို၍ သိ
ပ်သည်းကျယ်ဝန်း လာလေ၏။ မွန်းလွဲပြီးစ မကြာမီတွင် တောင်ခြေတ
စ်လျှောက်၌ ပြာနှမ်းနှမ်းမြူတွေ ဆိုင်း လာလေသည် ။

"မေဖြူကို ဒီနေ့ မတွေ့မိဘူး"

ဦးမောင်မောင်တင်က ကျော်မွန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည် ။ စနေ
နေ့တော့ မလာဘူး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှ သူလာမယ်လို့ မမတင့်ကိုပြောသံ
ကြားလိုက်ရတယ်အစ်ကိုဟု သူ ဖြေသည် ။ ဦးမောင်မောင်တင်သည် က
နေ့မနက်မှ ရောက်လာသော မနေ့ကသတင်းစာကို ဖြန့်ထားရာမှ ခေါ
က်ရင်း..

"မင်းတို့ စေ့စပ်တဲ့ သတင်းက ကြေးမုံမှာ ဘယ်နေ့လောက်
ပါလာမှာလဲ"

ကြိမ်လုံးဖြင့်လုပ်ထားသော ကုလားထိုင်တွင် ကျော်မွန် ထိုင်ပြီးမှ

"ဒီနေ့ပါမယ်လို့ သန္တာဖုန်းဆက်တုန်းက ပြောတာပဲ။ မနက်ဖြန်ကျမှ
ဒီနေ့သတင်းစာက ရမှာ "

"အေးကွာ.. သတင်းစာကို တစ်ရက်နောက်ကျပြီး ဖတ်ဖတ်နေရတ
ယ်။ ငါတို့ အနီးအနားမှာ တွင် အော်တာလေယာဉ်ဆင်းလို့ ရတဲ့ ကွင်း
တစ်ကွင်းစာ နေရာကောင်းကောင်း ရှိနေတာပဲ။
ဆက်သွယ်ရေးကောင်းရင် မွန်းမလွဲခင် ဖတ်ရတာပေါ့။ ရေဒီယို ပြည်တွ

င်းသတင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်း အားကိုးပြန်တော့လဲ မိုးကျတာနဲ့ တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်၊ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ရယ်။ ဆက်သွယ်ရေးက အတော့်ကို လုပ်ရဦးမှာပဲ။"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ထိုစဉ် ဒေါ်စန်းတင့်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။ လက်ထဲတွင် ဆန်ခါခိုင်း။ ချဉ်ပေါင်ဖြူရွက်တွေ တစ်ဆန်ခါအပြည့်။ ခြံခြေရင်း စိုက်ခင်းထဲမှ ခူးလာဟန်တူ၏။ ကျွန်တော့်စိုက်ခင်းထဲမှာလဲ ချဉ်ပေါင်အဖြူရော အနီရော ရှိတယ်လေ။ ရင့်တောင် ရင့်ချင်ပြီထင်တယ်ဟု ကျော်မွန်ပြောသည်။ ။ မင်းခြံထဲကပဲ.. အနုလေးတွေ အတော်လိုက်နေပါပြီဟု ဒေါ်စန်းတင့် ပြန်ပြောသည်။ ။ ဒေါ်စန်းတင့်က တစ်ဆက်တည်းပင်

"ထမင်းချက်ချိန် ဟင်းချက်ချိန်မို့ မင့်အိမ်ခေါင်းရင်းက စံပယ်အိုးပုတ်တွေ ပွင့်နေလိုက်တာ ပွေးနေတာပဲ။ ညနေစောင်းမှ ခူးရမယ်"

ကြည့်ခူးဟု ဦးမောင်မောင်တင်က ဆေးပေါ့လိပ်ထည့်ရာ ယွန်းသေတ္တာဖွင့်ရင်း လှမ်းပြော၏။ ဒေါ်စန်းတင်က မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်"

ဦးမောင်မောင်တင်သည် ကျော်မွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးစစနှင့်

"အရင်က ခူးတာ အရေးမကြီးဘူး။ အခု ကျော်မွန်ခြံထဲက စံပယ်တွေ နှင်းဆီတွေ ခွာညှို့တွေကို ပန်မယ့်သူရှိနေပြီထင်"

"ဪ .. ဟုတ်ပေသားပဲ"

သူ ပြုံးလေသည်။ ။

"ကျော်မွန်ကိုယ်တိုင် ပန်းခူးပေးဖို့ ကောင်းတယ်နော်"

ဒေါ်စန်းတင့်က ဆန်ခါကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင် ခဏတင်ပြီး နောက်သည် ။ ဟုတ်တာပေါ့.. ဟု ဦးမောင်မောင်တင်က တိုးတိုးရယ်၍ ဆိုသည် ။

"အစ်ကိုရော မမတင့်ကို အဲသလို ခူးခူးပေးတာပဲလား"

ကျော်မွန်က ပြန်နောက်သည် ။ ဦးမောင်မောင်တင်က ပြည့်ဖောင်းသော ပါးနှစ်ဖက်ကို စုန်သည် အထိ ပြုံးကာ

"ခူးရုံတင်မကပါဘူး.. သီတောင် သီပေးရပါတယ်"

မလွဲမရှောင်သာ၍ သီပေးရသောအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရကိုတမင်ထည့်ပြောသည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်ကပါ ကျော်မွန်နည်းတူ ရယ်လေသည် ။ ထို့နောက် ဒေါ်စန်းတင့်သည် ဆန်ခါကိုယူကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။

"မင်း မေဖြူကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ"

ဦးမောင်မောင်တင်၏ မေးခွန်းကို မည်သို့ဖြေရမည်ဟု ရုတ်တရက် မတွေးတတ်။ ထို့ကြောင့်

"ဘာကိုပြောတာလဲ အစ်ကို"

သူ့ကိုကြည့်ကာ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း

"မေဖြူဟာ မင်းအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာကိုပါ"

သူ ပြုံးသည် ။ ထို့နောက်

"မဆိုးဘူးထင်ပါတယ်"

"မင်းအမေနဲ့ ညီမလေးကတော့ မေဖြူကို သိပ်သဘောကျနေတာကွ"

။ ကလေးမမှာ ပြောစရာတစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်း မပြည့်စုံဘူး။ နှိမ့်ပါးတာတစ်ခုပါပဲ။ အမျိုးသမီးကောင်းပါပဲ။ မင်းနဲ့ ငါတို့ စိတ်ကူးကြတော့ ငါရော မင်းမမတင့်ရော မြို့မှာ စုံစမ်းကြတယ်။ သူ့ကို မြို့မှာ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြတဲ့ သူတွေ ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ သူက ပညာရေးက လွဲရင် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ရည်းစားသန့်ထားချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး။ ပစ္စည်းပစ္စယမရှိတော့ စိတ်ငယ်တာလဲ ပါမှာ ပေါ့။ သူ့ကို အတည်ကြံတာလား မရှိဆင်းရဲလို့ အထင်သေးအမြင်သေးနဲ့ အပျော်ကြံတာလားလို့ တွေးမှာ ပေါ့လေ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စောင့်စောင့်ရှောက်ရှောက် နေခဲ့တာပဲ။"

ကြားဖူးခဲ့ပြီးသား စကားတွေကို ဦးမောင်မောင်တင် ပြန်ပြောသည်။
။ မေဖြူ၏ စိတ်နေသဘာဝ၊ ဓလေ့စရိုက်နှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာစကားတွေကို သူ ဦးစွာ ကြားခဲ့ရသည်။ ။ အမေတို့ နှင့် ဦးမောင်မောင်တင်တို့ စကားပြောခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ပြန်လည်ကြားခဲ့ရသည်။ ။

"သူ့စာရိတ္တကို ကျွန်တော် ဘာမှ သံသယမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို"

"ငါတို့ အဒေါ်တို့ စီစဉ်လိုက်တာကို မင်းကျေကျေနပ်နပ် သဘောကျရဲ့ လား ကျော်မွန်"

"ကျေနပ်ပါတယ် အစ်ကိုရာ"

"ငါတော့ စိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်"

ဦးမောင်မောင်တင်က စကားခဏဆိုင်းသည်။ ။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အာရုံစိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ ချင်းက ချစ်ကြကြိုက်ကြလို့ စေ့စပ်ပေးရတာဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး လေ။ ငါတို့ က စီစဉ်လိုက်လို့ ဆိုတော့ မင်းတို့ ချင်း မပြေမ

လည်ဖြစ်မှာ ပဲ စိုးရတယ်။ အဒေါ်လဲ အဲဒါကို စိုးရိမ်စကား ငါတို့ ကို ပြောသွားတယ်ကွ"

ကျော်မွန် ပြုံးသည် ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး အစ်ကိုရာ.. သင့်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကို ကျွန်တော် ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါဘူးဟု ကျော်မွန် ပြောလိုက်သည် ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးစက်ဖြောက်ဖြောက် ကျနေ၏။

(၃)

သူ့အခန်းတံခါးဝဆီမှ ခေါ်သံကြားရသည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်၏ အသံ။ အဝတ်လျှော်ပြီး ရေချိုးနေ၍ ထိုင်.. မမတင့်ရေ.. ကျွန်တော်ရေချိုးနေတာဟု ကြားလောက်အောင် အော်ပြောလိုက်သည် ။ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး ရေခံလုံချည်ဝတ်သည် ။ တန်းပေါ်ရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုယူကာ ရေသုတ်ရင်း ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်နှင့်အတူ မေဖြူပါ ပါလာသည် ။ အဝတ်အစားလဲ လိုက်လေ၊ တော်ကြာ အအေးမိနေအုံးမယ်၊ မိုးက ရက်ဆက်ကြီးဟု ဒေါ်စန်းတင့် ပြောသည် ။ အိပ်ခန်းဘက်သို့ သူသွားကာ အဝတ်အစားလဲသည် ။ အနွေးထည်ပါးပါးကိုဝတ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာသည် ။

"ထမင်းစားပြီးပြီလား"

ဒေါ်စန်းတင့် မေးသည် ။ တစ်နာရီလောက်ကမှ စားပြီးတယ်။ အဝတ်တွေက များ လာလို့ လျှော်နေတာဟု သူပြောသည် ။ မေဖြူသည် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

"စုစုထားလေ.. မေဖြူ အလုပ်က အပြန် ဝင်ယူပြီး လျှော်ပေးမယ်"

ရပါတယ်၊ ဒုက္ခများ ပါတယ်ဟု သူပြောသည် ။ မင်း နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြားလောက် အဝတ်တွေစုထားပေါ့။ မေဖြူဝင်ယူပြီး လျှော်လို့ ရတာပဲဟု ဒေါ်စန်းတင့်က ပြောသည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်၏ အသံသည် တိုက်

တွန်းသံ။ မေဖြူသည် သူ ငြင်းလိုက်၍ လားမသိ အိုးတိုးအမ်းတမ်းမျက်နှာနှင့် ရှိသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တရင်းတနှီး ရှိစေချင်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဒေါ်စန်းတင့် ဝင်ပြောသည် ဟု သူ နားလည်လိုက်သည် ။ မီးပူတိုက်ချင်တိုက်ပေးလေ၊ လျှော်တာကတော့ ကျွန်တော် ရပါတယ်ဟု မေဖြူကို သူပြောသည် ။ ဝါးကုလားထိုင်တွင် သူထိုင်သည် ။

"မေဖြူက သူ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ပုံစံတွေ ဘယ်တော့ရမယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ တဲ့ ။ အမှတ်စာရင်းကော သိနိုင်မလား"

ဒေါ်စန်းတင့်က မေးပေးသည် ။

"ကျွန်တော် သန္တာဆီဖုန်းဆက်ပြီး လျှောက်လွှာပေးမယ့်ရက် စုံစမ်းခိုင်းလိုက်မယ်။ အမှတ်စာရင်းကတော့ အဲဒီတော့မှ သိရမှာ ပါ"

"သင်္ချာနဲ့ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်ထားတော့ ဆေးနဲ့ စက်မှုမရတောင် စီးပွားရေးတော့ ရမလားမသိဘူး"

မေဖြူက သူ့ကို မေးသည် ။ ကျန်တာတွေက ရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာတို့ ပထဝီဘောဂတို့ သိပ္ပံတွဲတို့ က ဘယ်လောက်ရမယ်မှန်းလဲဟု ကျော်မွန် မေးသည် ။ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒမှာ တော့ အောင်ရုံပဲရမှာ ပါ။ ပထဝီ ဘောဂနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာက ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ရမယ်လို့ မေဖြူ ထင်တယ်ဟု ဖြေလေသည် ။

ရနိုင်ပါတယ်ဟု သူ မှန်းဆ၍ ပြောသည် ။

"ကျောင်းက ဒီဇင်ဘာမှာ ဖွင့်မယ်တဲ့ "

မေဖြူ ပြောသည် ။ အဲဒါထက်.. ပုံစံဖြည့်တဲ့ အခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ က ကြိုကြိုတင်တင်လုပ်ထားမှ ဒီက သန်းခေါင်စာရင်းထဲက ထုတ်၊ မမတင့်တို့ အိမ်က စာရင်းထဲပြောင်း၊ ပုံစံတစ်ဆယ်တွေရော၊ ရပ်

ကွက် မြို့နယ်ကောင်စီရော၊ လဝကရော၊ အဆင့်တွေအများကြီး။ ဒီလထဲ အပြီးလုပ်ထားမှ ။ အဲဒါ မောင်ကျော်မွန်ကုမ္ပဏီ ဟု ဒေါ်စန်းတင့် ပြောသည် ။ ဟုတ်ကဲ့ဟု သူ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြောသည် ။

"ရန်ကုန်က ရုံးချုပ်မှာ ဒီက လုပ်အားပေးအလုပ်မျိုး ရရင် ကောင်းမယ်။ ဖြစ်နိုင်လား"

သူ့ကို မေဖြူမေးသည် ။ ရုံးချုပ်မှာ နေ့စားအလုပ် မလုပ်ဘူးဟု သူပြောသည် ။ ကျောင်းတက်တဲ့ အခါ ဝင်ငွေမရှိမှာ စိုးလို့ လားဟု ဒေါ်စန်းတင့်က မေးပြော ပြော၏။ မေဖြူသည် အားနာပြီး ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်သည် ယှဉ်၍ ထိုင်နေသော မေဖြူကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ကာ

"အဒေါ် ဒေါ်ခင်မြလွင်ကရော မမတင့်ကရော စကားကုန် ပြောပြီးပြီပဲ မေဖြူ။ ကျောင်းစရိတ် ဘာစရိတ် ညာစရိတ် မေဖြူ ဘာမှ ပူစရာ မလိုဘူး။ စာသာ ကြိုးစား။ စက်မှုတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရလဲ တက်"

မေဖြူသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပြီးပြီး ငါးနှစ်ကြီးတောင်ဆိုတော့ အားနာတယ် မမတင့်ဟု တိုးတိုးပြောသည် ။ နောက်သုံးနှစ်ဆို မေဖြူတို့ လက်ထပ်ပြီပဲ၊ တစ်ခုရှိတာက ကျောင်းတက်တုန်း ကလေးသားမြေးမရအောင် စီစဉ်ဖို့ တော့လိုတယ်။ ဒါလဲအဆင်ပြေပါတယ်ဟု ဒေါ်စန်းတင့် ပြောသည် ။ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးစကားကြောင့် ကျော်မွန်မျက်နှာ နီရဲသွားသည် ။ မေဖြူသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလေသည် ။

မေဖြူ၏ လိပ်စာအပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စတွေကို ညီဝမ်းကွဲတော်သူ စိုး

အောင်က ရန်ကုန်မှ နေ၍ ဆောင်ရွက်စရာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။
ဒေါ်စန်းတင့်တို့ ၏ သန်းခေါင်စာရင်းထဲတွင် မေဖြူ ဝင်သွားသည်။ တ
က္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ပုံစံတွင် မေဖြူ၏ လိပ်စာသည် ဒေါ်စန်းတင့်တို့ ၏ အိမ်
လိပ်စာ။ မေဖြူ၏ အမှတ်စာရင်းအရ မေဖြူ၏ ပထမဦးစားပေးမှာ စီး
ပွားရေးတက္ကသိုလ်။ ရနိုင်သည် ဟု ထင်ရသည်။ မေဖြူသည် တက္ကသို
လ်တက်ရမည့်ကိစ္စအတွက် ဝမ်းသာစိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိသာသည်။
ပြောပုံဆိုပုံ လှုပ်ရှားပုံတို့ သည် တက်ကြွလျက်ရှိသည်။

"ခင်ဗျားပါ ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းလို့ ရရင် ဘာပြောစရာရှိလဲ။ မေဖြူကို
ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ အဆင်ပြေတာပေါ့"

ကိုမြသန်းက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ သူ ပြီး
၍ သာနေသည်။

"မေဖြူ အတော်ပျော်နေပုံရသည်။ သတိထားမိလား ကိုကျော်မွန်"

ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ ကျောင်းမှာ အတော်ဆုံးကျောင်းသူတစ်
ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ဒီမြို့လေးမှာ ဆရာက မစုံချင်၊ တော်
ကြာ ခဏရောက်လာ၊ တခြားနယ်ရွှေ့ရ၊ ဆရာ မမြဲချင်။ ကျူရှင်ဆိုတာ
ဝေလာဝေး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အတွက် ကျက်၊ သိတဲ့ တတ်တဲ့ သူ မေး၊
တက်ရတော့ ညကျောင်း၊ ဒီမှာ တောင် ဒီလောက်အောင်အောင် သူကြိုး
စားနိုင်သေးတာပဲ။ ထမင်းစားဖို့ နေ့စား လုပ်အားပေးဝင်၊ ပုတ်ပြတ်အ
လုပ် ဝင်လုပ်ရတာနဲ့ ။ ခုလို အေးအေးလူလူသာ ကျောင်းတက်ရပြီဆိုရ
င် ဘွဲ့လွန်ပါ သေချာနိုင်ပါတယ်ဟု ကိုမြသန်း ပြောသည်။ သူ သဘော
တူ ခေါင်းညိတ်သည်။

"လူတွေမှာ လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ အခြေအနေနဲ့ က မကိုက်ကြဘူးနော် ကိုမြ
သန်း"

ကိုမြသန်းသည် ထန်းဖတ်ကုလားထိုင်တွင် နောက်မှီထားရာမှ ခါးမတ်သည်။ ဒါပေါ့ဟု စကားစကား

"ပညာကြိုးစားတယ်၊ ပညာသင်နိုင်ဖို့ အခြေအနေမပေးဘူး။ အခြေအနေပေးပြန်တော့ ပင်ကိုက ဉာဏ်မကောင်း.. ပညာတော့ လိုချင်ပါရဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ.. တခြားမကြည့်နဲ့။ မြို့က အလှူမင်္ဂလာဆောင်မှာ သီချင်းလိုက်ဆိုနေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်။ အသံလဲ ကောင်းတယ်၊ အဆိုလဲ တတ်တယ်၊ မိုက်ကရိုဖုန်းအသံနဲ့ လဲ အဆင်ပြေတယ်။ ရေဒီယိုအဆိုတော်၊ ရုပ်မြင်သံကြားအဆိုတော်၊ စတီရီယိုအဆိုတော်ဖြစ်နိုင်ဖို့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်ဖို့ အခြေအနေမပေးဘူး။ ယာထဲ ဆင်းနေရတာ၊ ရန်ကုန်သွားဖို့ စရိတ်ဆိုတာ အတော်ခက်မယ်။ အဆက်အသွယ်လဲ မရှိ။ ဘဝမှာ အံ့လွဲနေတာ ရှိတတ်တာပေါ့။"

ကြံလျက်နှင့် မဖြစ်၊ မကြံလျက်နှင့်ဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံက တစ်ခါတလေ မှန်တာပဲဟု သူ ပြောသည်။ ခင်ဗျားပဲကြည့်လေ ချစ်သူတို့ အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာ စိတ်မကူးဘူး၊ ဟော.. မေဖြူနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသွားပြီ။ မေဖြူကလဲ ကျွန်တော်တို့ ရုံးမှာ လုပ်အားလာပေး။ နေ့စားဝင်လုပ်တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ဖူးစာဆုံမယ်လို့ ဘယ်မှာ စဉ်းစားခဲ့မိမှာ လဲ။ မဟုတ်ဘူးလားဟု ပြောမေး မေးသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် စေ့စပ်ပြီးစီးကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ပါလာမှ တစ်မြို့လုံး သိကြတာ။ တော်တော်များများက မေဖြူ ကံကောင်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ သိကြတယ်။ နောက်သုံးနှစ်နေမှ လက်ထပ်မှာ ကိုရော.. ခင်ဗျားအမေက ကျောင်းဆက်ထားပေးမယ်ဆိုတာရော.. မမတင့်တို့ အိမ်မှာ မေဖြူနေမှာ ကိုရော သိကြတယ်။ မြို့ထဲက ကျွန်တော်တို့ သွားသွားစားနေတဲ့ ထမင်းဆိုင်ကရော ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကရော လက်ဖက်

ရည်ဆိုင်ကရော ကျွန်တော့်ကို မေးကြမြန်းကြတယ်ဗျ။ စာအုပ်အငှားဆို င်နှစ်ဆိုင်စလုံးကလဲ မေဖြူအတွက် ဝမ်းသာစကား ပြောကြတယ်"

သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ။ ထို့နောက်

"မြို့က မြို့ငယ်ကလေးကိုး၊ သတင်းပြန့်လွယ်တာပေါ့"

"မေဖြူက လူမှုရေး သိတတ်ပါတယ်.. ခင်ဗျားအင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ယူလျှော်ပေး မီးပူတိုက်ပေးနဲ့ ။ ကိုယ့်လူ ဟန်ကျသားပဲ။ အမှန်က ထမင်းဟင်းပါ သူလာချက်ပေးချင်တာ။ အများ မြင်လို့ မတင့်တယ်ဘူးမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ခင်ဗျားအဒေါ်သားချင်း အမျိုးသမီးဖော် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေရင်တော့ သူအဝင်အထွက် ရဲမှာ ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိသေးတာကိုး"

"ဒါပေါ့ ကိုမြသန်းရာ စေ့စပ်လဲပြီးရော ယောက်ျားလေးအိမ်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ပေး.. နေကုန်နေတယ်ဆိုရင် အတူနေတယ်လို့ ဆိုစရာဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ အဝတ်အစားတွေ ဝင်ယူလျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ပြီး ပြန်ပေး.. အဲဒီအတွက် သူအိမ်လာနေတာတောင် ရှိုးတိုးရှန့်တန့်။ သူ အဲဒီအလုပ်တွေ လုပ်ပေးနေတာတောင် ကျွန်တော် အားနာတယ်။ သူ ကျောင်းတက်ဖို့ အမေတာဝန်ယူ ကျွန်တော်တာဝန်ယူတာကို သူ လုပ်အားနဲ့ ဆပ်နေသလားလို့ ကျွန်တော်တွေးပြီး အားနာနေတယ်"

"ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကျော်မွန်.. သူ့မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်လေ"

ကျော်မွန်ပြုံးကာ

"ဘာဝတ္တရားလဲ.. လင်မယားမဟုတ်တော့ လင့်ဝတ် မယားဝတ်လဲ မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်သူလဲ မဟုတ်တော့ ချစ်သူဝတ္တရားလဲ မဟုတ်ပြန်ဘူး"

"စေ့စပ်ထားတဲ့

ယောက်ျားလေးဝတ္ထရား

မိန်းကလေးဝတ္ထရားပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နှစ်ပါးဆိုတာတော့ မသိဘူး"

ကိုမြသန်းက စကားအဆုံးတွင် ရယ်သည် ။ ရယ်သံအလျော့တွင်

"ခင်ဗျား သူ့ကိုချစ်တော့ ချစ်တယ်မဟုတ်လား"

သူပြုံး၏။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တစ်ချက်တွန့်ကာ

"ခုထိတော့ ချစ်တဲ့ စိတ် မွေးလို့ မရသေးတာ အမှန်ပဲ။ ပြီးတော့.. ဆို ပါတော့ဗျာ.. ရိုင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ လဲ တွေးလို့ မရဘူး ကိုမြသန်း.."

"သနားတော့ သနားတယ်မဟုတ်လား"

သူ တွေ့၍ သွားသည် ။ ခဏကြာမှ

"အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ"

"သနားတာကစတဲ့ အချစ်ဟာ အခိုင်မြဲဆုံး အချစ်မျိုးတဲ့ "

"ကျွန်တော် သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက မြင်ခဲ့သိခဲ့ တာပဲ။ မမတင့်ရဲ့ တပည့် မဟုတ်လား၊ မမတင့်တို့ အိမ် ဝင်ထွက်နေ တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ထဲမှာ လုပ်အားပေး။ အပြောအဆို အဆက်အဆံရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အ ထိုက်အလျောက် လှတာလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်နေ လှတာလှ။ ကျွန်တော် ချစ်သူလို သဘောထားချင်စိတ်ရှိကို မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့အကြောင်း မမတင့်တို့ ပြောပြတာ ကြားရတော့ ကရုဏာမကင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စာရင်းဇယား လွဲ တာချော်တာတွေရင် အကြောင်းမသိခဲ့တုန်းကလို အပြစ်တင်သံနဲ့ မပြောမိအောင် ကျွန်တော် သတိထားခဲ့တယ်။ ဒါပဲ..."

သူ ရှင်းပြသည် ။ ကိုမြသန်းသည် နဂါးအဝါပတ် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို

မီးညှိရင်း နားထောင်နေတယ်။ သူ့စကားရပ်သွားသောအခါ ကိုမြသန်း စဉ်းစားနေဟန်နှင့်ရှိ၏။ စကားတွေ ခဏရပ်သွားချိန်တွင် အလုပ်သမား တန်းလျားတွေ၏ နောက်ဘက်ရှိ မွေးမြူရေးခြံတွေဆီမှ နွားသူငယ် အော်သံ၊ အစာတောင်းသော ကြက်အော်သံတွေ ကြားရ၏။ ပိတ်ရက်ဖြ စ်သောကြောင့် ရုံးခန်းဝန်းကျင် ယာဉ်ဝင်းဝန်းကျင်မှ အသံတွေမကြားရ ။ လူသွားလူလာလည်း ပါးလျက်ရှိသည် ။

ကိုမြသန်းသည် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ငေးနေ၏။ ကျဲတောက်သော နေ ရောင်သည် ကျလျက်ရှိ၏။ ဝါခေါင် ကုန်ခါနီး နေခြည်၏ လင်းလက် သောအရှိန်ကြောင့် ကိုမြသန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်တုတ်တုတ်ထားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေလေသည် ။ အတန်ကြာတွင်

"သူကတော့ ခင်ဗျားလို ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး"

"သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့.. ဟုတ်လား... ကိုမြသန်း"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းမရှိပဲနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ခင်ပွန်းတော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါ့မလား ကို ကျော်မွန်"

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးက စေ့သာ စေ့စပ်ပြီးတယ်။ ရုံး ထဲက ဆက်ဆံရေးမျိုးကြီး။ ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာကအစ စိမ်းတိမ်းတိမ်း ။ တရင်းတနှီး မရှိကြဘူး။ အရင်ကမှ ခင်ဗျား ရယ်စရာမောစရာ နောက်စရာပြောင်စရာ စကားလေးဘာလေး သူများ ပြောရင်း မေဖြူကိုပါ ပြောတယ်။ ခုတော့.. ခပ်တန်းတန်းတောင် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် တို့တော့ ထင်တာပဲ"

သူ ခေါင်းညိတ်သည် ။

"အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ရုံးထဲက အကျီစားသန်တဲ့ သူတွေကလဲ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာမထားတတ်အောင် မျက်နှာပူအောင် နောက်ကြ ကျီစားကြတာကိုး"

ကိုမြသန်း ရယ်နေလေသည် ။

အပူရှိန်ဇာတိပြတတ်ရာ ဝါကျွတ်အကြိုလ။ ညနေစောင်းကာမှ ပို၍
ပူသည် ဟု ထင်သည် ။ နေ၏ အဆင်း အဝါဘက်သို့ ကူးလာတော့မှ သ
က်သာလာသည် ။ တိုက်ခတ်လာသောလေသည် လည်း ထိုအခါမှ ပင်
အေးအေးမြမြရှိလာသည် ။ ကျော်မွန်သည် စခန်းမှ
ကတ္တရာလမ်းသို့သွားရာ မြေနီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည် ။ ဝါကြ
င့်ကြင့် နေရောင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဖျော့လျော့စွာ ကျလျက်ရှိ၏။

ကတ္တရာလမ်းသို့သွားရာ မြေနီလမ်းသည် ဝဲယာ ပြေပြေကွေ့သော
အကွေ့သုံးကွေ့နှင့် ရှေ့မှာ ရှိသေးသည် ။ ပေအစိတ်သုံးဆယ်မှ လေးငါး
ရှစ်ဆယ်အထိ မြင့်သောကုန်းမြင့်တွေကိုဖြတ်၍ ဖောက်ထားသောလမ်း
။ ဘယ်ညာတွင် မတ်စောက်သော ကုန်းမြင့်ကမ်းပါးယံတွေ၊ ရေတိုက်
စားထားသော အစင်းအကြောင်းတွေ ထင်နေသည် ။ ရေညှိနှင့် မြက်
တွေပေါက်နေသော ကမ်းပါးနံရံ၏ နေရာအတော်များများမှာ စိမ်းနေ၏
။ မြေသားကို မြင်ရသောနေရာတွင် အဝါနှင့် အနီရောင်မြေလွှာအထပ်
တွေ။

ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းတစ်စီးမှ မရှိ။
စောင့်ရကောင်းနိုး လျှောက်သွားရင်း စောင့်ရကောင်းနိုး စဉ်းစားသည် ။
မြို့ထဲသို့ရောက်ရန် နာရီဝက်ထက်မနည်း လမ်းလျှောက်သွားရပေမည်။
မေဖြူတို့ အိမ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် မေဖြူအဒေါ်၏ ယောက်ျား ဦးအုန်းမြ

စိ မူးနေချိန်နှင့် ဆုံကောင်းဆုံနိုင်သည် ။

အရက်သမားဖြစ်နေသော်လည်း နှုတ်ဗွေမဆိုး။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော အပြောအဆိုတော့ မရှိ။ နိုင်ငံရေးစကား၊ ဘာသာရေးစကား စကားကြီးစကားကျယ်တွေကိုသာ ပြောတတ်သည် ။ အသံအောအော ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုရယ်မောတတ်သည် ။ ကျော်မွန်ကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည် ။ အမူးလွန်နေသောအခါမျိုးတွင် စကားထပ်၍ နားမသက်သာသည် တော့ ရှိသည် ။

မေဖြူအိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို အလည်အပတ်သွားရန် အမေ စာရေးသည် ။ ဒေါ်စန်းတင့်က တိုက်တွန်းသည် ။

"မသွားဘဲနေရင် သူ့ခမျာ စိတ်သိမ်ငယ်မယ်ကွ"

ဦးမောင်မောင်တင် ပြောသည် ။ ခင်ဗျားက အလည်အပတ်မသွားဘဲ နေရင် ခပ်တည်တည်ကြီး နေရာကျမယ်။ ပြီးတော့.. သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ စေ့စပ်ထားတယ်သာ ဆိုတယ်၊ ယောကျားလေးက အရေးလုပ်ပြီး တောင် လာလည်ဖော်မရဘူးလို့ ပြောမယ် ဆိုမယ်။ မေဖြူ မျက်နှာငယ်မှာ ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကတော့ သူ့သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် အဝင်အထွက်မလုပ်တာ။ ချောင်းပေါက်အောင် သွားပြန်လဲ မကောင်း၊ မသွားဘဲ မနေပြန်လဲမဖြစ်ဟု ကိုမြသန်းက ပြောသည် ။ လူမှုဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ ၏ သိမ်မွေ့နက်နဲသော သဘောသဘာဝကို တွေးရလေသည် ။

မသွားလျှင် မကောင်းဟု သဘောရ၍ ရုံးပိတ်ရက် ညနေပိုင်းတွင် ခဏတဖြုတ် အလည်အပတ်သွားသည် ။ သူ့အလည်လာ၍ မေဖြူအဒေါ်က ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည် ။ မေဖြူကိုယ်တိုင် ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည် ။ ချင်းသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ပဲခြမ်းကြော်သုပ်၊ အသီး

အနံ့တစ်ခုခုဖြင့် မေဖြူဇေညီခံသည်။ ။

ပညာရေးအကြောင်း၊ အလုပ်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ရောက်
တတ်ရာရာ ပြောဖြစ်သည်။ ။ ခြောက်နာရီသာသာလောက်တွင် သူပြန်သ
ည်။ ။ ပထမဦးဆုံးသွားလည်စဉ်က မေဖြူနှင့် အဒေါ်တို့ က မြင်းလှည်းဂိ
တ်အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ။ နောက်အခေါက်များ တွင် မေဖြူက လိုက်ပို့
သည်။ ။

တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်တွင် ဘေးဝန်းကျင်ကကြည့်ကြ ရှုကြ၍ ဖြစ်မ
ည်။ မေဖြူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ။ တလံကွာသာသာမှ ယူ
ဉ်လျှောက်သည်။ ။ မျက်နှာ ငုံ့တုံ့တုံ့။ နောင်သော် ပြောကာဆိုကာ ပြုံးရ
ယ်ကာနှင့် အတူယှဉ်၍ လျှောက်လာသည်။ ။ ရှေးကကဲ့သို့ မစိမ်းကြတော့
။

အိမ်ရှေ့နှင့်ခြံဝင်းအတွင်းတွင် လူရိပ်လူရောင် မမြင်ရ။

အိမ်ရှေ့ အုန္နပင်တန်းနှစ်တန်း ကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ခါးလယ်
သာသာ အမြင့်ရှိသော အုန္နပင်တန်းသည် အိမ်လှေကားဆီသို့ ဦးတည်
လျက်ရှိသည်။ ။ အလှစိုက်ထားသော သစ်ပင်တန်းသည် တစ်တောင်သာ
သာမျှ ဒုရှိ၏။ အခက်အလက်တွေကို တိထားသောကြောင့် ညီညီညာ
ညာ ရှိနေလေ၏။ ခြံထဲတွင် သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်ထားသောလက်ရာ
အကြွင်းအကျန်များမှာ မေဖြူ၏ မိဘလက်ရာ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပ
ပ နေတတ်ထိုင်တတ်သူတွေဟု မှန်း၍ ရသည်။ ။ အိမ်ကို နှစ်စဉ်ပြုပြင်
ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံသော အလေ့အထသည် ယခုအထိ ရှိသေးသည်။ ။

သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်အိမ်၊ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ မီးဖိုဆောင်နှင့် ထမင်းစားခန်းကို နောက်တွင် ထုတ်ထားသည်။ နှစ်စဉ်မပြတ်နီးပါး ရေနံချေး သုတ်ထားပုံရ၏။ ရေနံချေးဝနေသော သစ်၏ အရောင်ကို မြင်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ သံဆန်ခါ လေးထောင့်ကွက်တွေမှာ မူ အဖြူရောင်သဘောဆေး အတော်ပျက်နေ၏။ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်တွင် မှိုငြင်းစွဲပင့်ကူအိမ်ပိုးမျှင်မရှိ။

အုတ်လှေကားခုံပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း လူသူသံ နားစွင့်သည်။ မကြားရ။ အနီးအပါးသို့ သွားနေကြသည် ဟု ထင်ရ၏။ အိမ်ရှေ့ဆင့်သို့ တက်လိုက်သည်။ ခြေရင်းပုဏ္ဏားကွယ်ရှေ့တွင် ပိန်းတန်းဖိနပ်ကို ချွတ်သည်။ ခြေရင်းဘက် ပြတင်းရှိရာတွင် ချထားသော စားပွဲကုလားထိုင်တွေဆီသို့ သွားသည်။ ပြတင်းကို ကျောပေးထားသော ဘဲဥပုံ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် သူထိုင်သည်။ ရှေးဧည့်ခန်းစားပွဲကုလားထိုင်စုံ။ ဟောင်းနွမ်းသော အရောင်တင်ဆီ အကြွင်းအကျန်တွေကို မြင်နေရ၏။ စားပွဲဝိုင်းပေါ်ရှိ သုံးမူးဒုအထူ အခန်းမှန်တွင် အစင်းသိပ်မထင်။

ထိုင်စောင့်ရမှာ ပဲဟု သူတွေးသည်။ ခေါင်းရင်းခန်း ခြေရင်းခန်း နှစ်ခန်းကြားရှိ ခန်းဆီးအဖြူရောင်သည် ဖွေးလျက်ရှိ၏။ ဘုရားစင်ကို သူကြည့်သည်။ မှန်ဖီရို ပြုလုပ်ထား၍ ကျောင်းဆောင်တံကဲ ပလ္လင်နှင့် ဆင်းတုတော်တို့ ၏ ရှေးရွှေရောင်သည် ဝင်းလက်လျက်ပင် ရှိသည်။

ဘုရားစင်၏ မှန်ချပ်တို့ သည် လှိုင်းရိပ်ပြေးခြင်းမရှိ။ ကြည်လင်ကာ ပြာညိုညိုအဆင်း ရှိသည်။ အရောင်ထွက်အောင် ပွတ်တိုက်ထားသောကြောင့် ကြေးဝါရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော အမြောက်ဆန်ခွံ ပန်းအိုးသုံးလုံးထဲတွင် ဂန္ဓမာပန်းပွင့်ဖြူတွေ ဝေ၍ နေ၏။ ခေါင်းရင်းခန်း၏ လျှာထိုးနံရံတို့ တွင် ထင်းရှူးဆီသည် စိုလျက်ရှိ

သေးသည် ။ ဓာတ်ပုံသုံးပုံ၏ မှန်တို့ သည် အညှိမတတ်။ မေဖြူ၏ ဖခင် ပုံ၊ မိခင်ပုံ။ အလယ်တွင် မေဖြူ၏ ပုံ။ ဆေးရောင်ခြယ်ထားသော ပုံသုံးပုံ ။

မေဖြူ၏ ဖခင်သည် သဘောကောင်းပုံရ၏။ နှာတံမပေါ်ချင်။ နှုတ်ခမ်းသည် မေဖြူနှင့် တထေရာတည်း။ မေဖြူ၏ မိခင်သည် မျက်နှာသွယ်သည် ၊ မေဖြူနှင့် မျက်နှာကျတူသည် ။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းပုံမှာ မေဖြူနှင့်တူသည် ။ စိတ်ရှည်သောရုပ်ရည်မျိုးဟု ထင်သည် ။

စားပွဲပေါ်ရှိ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းကို ယူကြည့်သည် ။ မဂ္ဂဇင်းသစ်။ ထွက်လာသည် မှာ ရက်ပိုင်းပင် ရှိဦးမည်။ အငှားဆိုင်မှာ ငှားမရခဲ့၍ မဖတ်ရသေး။ မာတိကာကို ကြည့်နေစဉ် အိမ်နောက်ခန်းဆီမှ စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ ကြားရသည် ။ သူ နားစွင့်သည် ။ ရယ်မောသံနှင့် စကားသံကို နားကျက်မိသည် ။ တင်တင်နှင့်မေဖြူအသံ။

မီးဖိုဆောင်တံခါးမှ အိမ်ခြေရင်းသို့ ဆင်းကြသောအခါ ကြားရသည် ။ သူထိုင်ရာ ပျဉ်နှင့်ကပ်၍ နေသော ညမွှေးပန်းရုံအနီးတွင် ရပ်လိုက်ကြဟန်တူ၏။ ထရံသာခြား၍ စကားလုံးတွေ အပီအသကြားရသည် ။ ခုနေသာပါ။ ဟိုကျရင် နင်ပျော်သွားမှာ ပါ။ ကိုကျော်မွန်က ရုပ်ရှင်လိုက်ပြစားသောက်ဆိုင်တွေခေါ်နဲ့ ဆိုရင် အရမ်းပျော်သွားမှာ ၊ အပျော်လွန်ပြီးတော့သာ.. ဟင်း.. လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ပြောတော့ နောက်သုံးနှစ်၊ သုံးလလဲနေရော အူဝဲလဲ ကြားရရောဖြစ်မှ လှပေ့ဖြစ်မယ်ဟု တင်တင် ပြောသည် ။

"ငါ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ နေမှာ ပါ တင်တင်ရာ"

"နင် သဘောကျနေတဲ့ သူ.. မဟုတ်ဘူး လား ပြော"

"အိမ်ထောင်ဖက်အနေနဲ့ တော့ ဟုတ်တယ်လေ"

"ပြောပုံကလဲ မိဖြူရယ် နင့်စကားကြီးက။ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူ ဖြစ်နေပြီပဲဟ"

"စေ့စပ်တာက စေ့စပ်တာပဲ"

"နင့်ကို သူပိုင်သွားပြီ မိဖြူ"

"ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါချစ်မိအောင် မနည်းကြိုးစားရမှာ တင်တင်"

"ခုကော မချစ်လို့ လား"

"မချစ်ဘူး။ အစ်ကိုလိုပဲ သဘောထားလို့ ရတယ်"

"အဲသလိုဆို စေ့စပ်တာ ဘာလို့ လက်ခံခဲ့လဲ"

"ငါ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တယ်။ ငါအားကိုးအားထား ရှာတာပဲ"

"ဒါဆို တစ်ချိန်ကျရင်.. ဆိုပါတော့ ဘွဲ့ရပြီးရင် နင်က.."

"ငါ သူ့ကို သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး၊ လက်ထပ်မှာ ပါ သူငယ်ချင်းရာ"

ဦးခေါင်းထဲတွင် ဆူဆူကျဉ်ကျဉ် ဖြစ်သွားသည် ။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ကာ စကားပြောသွားကြသည် ။ ထိုင်ရခက် ထရခက်သွားသည် ။ မေဖြူ၏ သဘောထားအမှန်ကို သိလိုက်ရသည် ။ ချစ်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေတ္တာရှိလို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ အားထားမှီခိုတဲ့ သဘောကိုး၊ စာဆက်သင်ချင်လို့ ဘဝကိုအပ်နှင်းရတာပဲ၊ ဆန်လိုချင်လို့ ဆီပေးတာမျိုးနဲ့ ဘာခြားနားလဲ၊ အရောင်းအဝယ်ဆန်လိုက်တာဟု တုန်လှုပ်စွာ တွေးမိသည် ။ ထိုစဉ် မေဖြူ၏ ခုံဖိနပ်သံကို ကြားရသည် ။ တင်တင် ပြန်သွားပုံရ၏။ အိမ်ရှေ့မှ တက်လာလျှင် မေဖြူ အံ့အားသင့်ပေတော့မည်။ မကြားမသိလေဟန် မဂ္ဂဇင်းကို အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေလေဟန်

သူနေ၏။ ခြေသံသည် အိမ်ခြေရင်းမှ နောက်သို့ ရွေ့သွား၏။

ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ ဖိနပ်ချွတ်အဆင့်သို့ ဆင်းလိုက်သည် ။ ထိုအခိုက်တွင် မီးဖိုဆောင်ဆီမှ အိုးခွက်ယူသံ ကြားရ၏။ အိမ်သို့ပြန်ရန် စိတ်ကူးကာ အုတ်လှေကားခုံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။

ရင်ထဲတွင် အမည်မပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။
